การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนเรียงความภาษาไทยของนักศึกษา ชั้นปีที่ 1 สาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก*

บุณฑริกา ขุนวิมล
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก
E-mail: boontarika_ko@rmutto.ac.th

วันที่รับบทความ: 28 กันยายน 2563
วันแก้ไขบทความ: 23 พฤศจิกายน 2563
วันตอบรับบทความ: 3 ธันวาคม 2563

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดและสาเหตุของข้อผิดพลาดด้านการใช้ภาษา เนื้อหา รูปแบบ ในการเขียนเรียงความของนักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก เก็บข้อมูลจากเรียงความของนักศึกษาจำนวน 56 ฉบับและข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามของนักศึกษา ผลการศึกษาพบข้อผิดพลาด 3 ด้าน ได้แก่ ข้อผิดพลาดด้านการใช้ภาษา พบ 5 ลักษณะ คือ การสะกดคำ การใช้คำ การแต่งประโยค การใช้โวหาร และการเขียนย่อหน้า ข้อผิดพลาดด้านเนื้อหา พบ 5 ลักษณะ คือ เนื้อหาที่ไม่เหมาะกับชื่อเรื่อง เนื้อหาที่ไม่ชัดเจน เนื้อหาที่ขาดการลำดับความ เนื้อหาที่ขาดการเชื่อมโยง และเนื้อหาที่มีส่วนขยายบกพร่อง ข้อผิดพลาดด้านรูปแบบ พบ 2 ลักษณะ คือ รูปแบบที่มีองค์ประกอบบกพร่องและรูปแบบที่มีส่วนบกพร่อง สาเหตุของข้อผิดพลาดพบ 3 ลักษณะ ได้แก่ สาเหตุด้านการใช้ภาษา พบ 10 ข้อ เช่น ความเร่งรีบ การออกเสียงผิด การมีคลังคำน้อย การใช้แนวเทียบผิด การขาดความรู้ในใช้ภาษา การขาดทักษะการเขียน ฯลฯ สาเหตุด้านเนื้อหา พบ 7 ข้อ เช่น ความไม่เข้าใจในเรื่องที่เขียน การไม่จำกัดขอบเขตของเรื่อง การขาดการจัดลำดับความคิด การไม่เชื่อมโยงความ การขยายความไม่กระจ่างชัด ฯลฯ สาเหตุด้านรูปแบบ พบ 3 ข้อ คือ การขาดการศึกษารูปแบบที่ถูกต้อง การขาดความชำนาญในการเขียนเรียงความ และการไม่เห็นความสำคัญของรูปแบบ

คำสำคัญ: การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด เรียงความภาษาไทย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก

* บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของโครงการวิจัยเรื่อง “วิเคราะห์การเขียนเรียงความภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก” ทุนสนับสนุนการวิจัยจากงบรายได้ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก ปีงบประมาณ 2562

The Error Analysis in Thai essays of the First-Year Students Majoring in English for International Communication, Faculty of Humanities and Social Sciences, Rajamangala University of Technology Tawan-ok

Boontarika Koonwimon
Faculty of Humanities and Social Science, Rajamangala University of Technology Tawan-ok
E-mail: boontarika_ko@rmutto.ac.th

Received: August 28, 2020
Revised: November 23, 2020
Accepted: December 3, 2020

Abstract

This research aimed at studying the errors and the causes of errors in Thai language usages including grammar, contents, format, made by the first-year students in English for International Communication major, Rajamangala University of Technology Tawan-ok. The data were drawn from 56 students' essays and survey questionnaires. From the research findings, errors are categorized into three groups; language usages, contents, and format. In language grammar errors, the students made errors in spelling, misusing words, making sentences, using a form of discourse, and creating paragraphs. In content errors, the students made errors in inappropriate titles, unclear content, lacking sequence, lacking relation, and defective modifier. In format errors, the students made errors in the form of a deficient element and the form of a disproportionate element. The study found that there were 3 causes of errors. Grammar errors were derived from 10 causes, which involved hastiness, improper writing due to mispronunciation, unknowing of vocabularies, using a false analogy, lack of knowledge of language usage, unavailability of writing skills, etc. Content errors were generated from 7 causes, including failure to understand and interpretation of the subject, no delimitation of the scope of the story, lack of storyline and prioritization, lack of relativity, usage of unclear modifiers, etc. Format errors were rooted in 3 causes, which consisted of a lack of right essay format, lack of writing skills of essay format, and lack of proficiency in essay writing, and lack of making the light of the importance of the format.

Keywords: The Error Analysis, Thai essays, Rajamangala University of Technology Tawan-ok

[*] This article is part of research project on The Analysis of Thai Composition of the First-Year Students Majoring in English for International Communication Faculty of Humanities and Social Science Rajamangala University of Technology Tawan-ok, funded by the income budget of Rajamangala University of Technology Tawan-ok, fiscal year 2019.

บทนำ

ข้อผิดพลาดทางภาษา (Errors) หมายถึง รูปแบบ หรือโครงสร้างของภาษาที่เจ้าของภาษาพิจารณาว่าไม่เป็นที่ยอมรับ เนื่องจากนำมาใช้อย่างไม่ถูกต้อง (Klassen, 1991) เปรียบเสมือนกระจกที่สะท้อนระดับความรู้ทางภาษาของผู้เรียน หากผู้เรียนไม่แสวงหาความรู้ ไม่ใส่ใจขัดเกลาหรือไม่ได้ฝึกฝนการใช้ภาษาของตนให้ถูกต้องตามมาตรฐาน ย่อมก่อให้เกิดข้อผิดพลาด อันนำไปสู่ความล้มเหลวและปัญหาในการสื่อสาร เช่น การถามแล้วไม่ได้คำตอบ การตอบคำถามวกวนซึ่งสร้างความสับสนให้แก่ผู้ฟัง การย้ำคิดย้ำทำผ่านการใช้คำฟุ่มเฟือยหรือคำติดปาก ฯลฯ อย่างไรก็ตาม ชัชวาล ศรีทอง (2558: 105) กล่าวถึงประโยชน์ของการศึกษาข้อผิดพลาดว่า “ในการเรียนการสอนยุคใหม่ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียนรู้ไม่ได้เป็นสัญลักษณ์ของความล้มเหลวเสมอไป หากแต่เป็นตัวบ่งชี้สำคัญเพื่อให้รับการพัฒนาและแก้ไขข้อผิดพลาดนั้น” ดังนั้น หากผู้สอนไม่ทราบข้อผิดพลาดทางภาษาของผู้เรียน ย่อมไม่สามารถแก้ไขปัญหาได้ตรงจุด การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางภาษาในด้านต่าง ๆ จะช่วยให้ผู้สอนเข้าใจกระบวนการเรียนรู้ทางภาษาของผู้เรียนอย่างลึกซึ้ง ทั้งยังนำไปสู่การพัฒนาเอกสาร ตำรา คู่มือ แบบเรียน ตลอดจนกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับข้อจำกัดและลักษณะเฉพาะของผู้เรียนมากขึ้น

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (Error analysis) เป็นประเด็นการศึกษาที่ได้รับความนิยมในหมู่นักวิจัยทางภาษา โดยมากจะศึกษาใน 2 ลักษณะ ได้แก่ การศึกษาข้อผิดพลาดในการเรียนรู้ภาษาแม่ของผู้เรียนที่เป็นเจ้าของภาษาและการศึกษาข้อผิดพลาดในการเรียนรู้ภาษาที่สองของผู้เรียนชาวต่างชาติ เป้าหมายหลักของนักวิจัยกลุ่มนี้ ไม่เพียงต้องการทราบข้อผิดพลาด ปัญหาและข้อจำกัดในการใช้ภาษา หากยังประสงค์จะนำผลการวิจัยไปใช้สร้างแนวทางการแก้ไขผิดพลาดให้แก่ผู้เรียนอย่างเป็นรูปธรรม Corder (1974) กล่าวว่า องค์ความรู้เรื่องข้อผิดพลาดของผู้เรียนช่วยให้เห็นภาพของพัฒนาการทางภาษา (Linguistic development) ซึ่งจะนำไปสู่ความคิดในการพัฒนาสื่อการสอนและกิจกรรมในชั้นเรียนให้เกิดประสิทธิภาพ สอดคล้องกับที่ Dulay and others (1982) ระบุว่า การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดเป็นเครื่องมือที่สำคัญสำหรับผู้สอนและผู้พัฒนาหลักสูตรในการพิจารณาว่าผู้เรียนประสบปัญหาในส่วนใดของภาษาเป้าหมายที่กำลังเรียน (Target language) และความผิดพลาดในลักษณะใดที่ลดความสามารถในการใช้ภาษาของผู้เรียน ในการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางภาษา นักวิจัยนิยมจำแนกข้อผิดพลาดออกเป็นหมวดหมู่ เพื่อจัดระเบียบข้อผิดพลาดและทำให้ง่ายแก่การวิเคราะห์ บางรายใช้อนุกรมวิธานข้อผิดพลาด (Error Taxonomy) อาทิ ชัชวาล ศรีทอง (2550) ศึกษาเรื่อง “ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาสเปน: กรณีศึกษาวิชาการเขียนภาษาสเปนของนักศึกษาไทย” บางรายใช้วิธีประมวลแนวคิด

ของนักวิจัยคนอื่น ๆ อาทิ ทัศนีย์ ทานตวณิช (2556) ศึกษาเรื่อง “ข้อผิดพลาดในการเขียนเชิงวิชาการของนิสิตวิชาเอกภาษาไทย มหาวิทยาลัยบูรพา”

แม้นักวิจัยแต่ละคนจะใช้เกณฑ์หรือแนวคิดในการจัดจำแนกข้อผิดพลาดต่างกัน แต่ขั้นตอนการวิเคราะห์โดยพื้นฐานไม่แตกต่างกันนัก คือ มักดำเนินการตามขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อผิดพลาด 5 ขั้นของ Coder ได้แก่ การเก็บตัวอย่างข้อผิดพลาดจากกกลุ่มตัวอย่าง (Collection of a sample of learner language) ระบุลักษณะข้อผิดพลาด (Identification of errors) บรรยายข้อผิดพลาด (Description of errors) การอธิบายข้อผิดพลาด (Explanation of errors) และการประเมินข้อผิดพลาด (Evolution of errors) (Rod Ellis, 1994: 47-71) การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาของผู้เรียนตามขั้นตอนดังกล่าวสามารถวิเคราะห์ได้จากการพูดและการเขียน “ทั้งนี้ความผิดพลาดที่เกิดจากการพูดนั้น บางครั้งเกิดขึ้นเพราะผู้เรียนไม่มีเวลาเพียงพอที่จะทบทวนภาษาก่อนพูด ในขณะที่การเขียนถือเป็นการผลิตทางภาษาที่ผู้เรียนตรวจทานแล้ว ดังนั้น การวิเคราะห์งานเขียนของผู้เขียนจะทำให้เห็นความผิดพลาดในการภาษาได้อย่างชัดเจนมากกว่า” (ณัฐวดี สุดเสนาะ, 2550: 10) จากประสบการณ์การสอนของผู้วิจัยในฐานะผู้สอนรายวิชาภาษาไทย หมวดศึกษาทั่วไป มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก สังเกตว่ามีนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวนมากใช้ภาษาไทยผิดพลาดและขาดทักษะในการสื่อสาร โดยเฉพาะด้านทักษะการเขียน ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนของนักศึกษาอย่างละเอียด โดยใช้แนวคิดของผู้ทรงคุณวุฒิทางภาษาไทย 5 คน ได้แก่ เปลื้อง ณ นคร (2497) สุธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ (2540) ไขสิริ ปราโมช ณ อยุธยา (2519) พะยอม ทนมี (2541) และทัศนีย์ ทานตวณิช (2557) เป็นเกณฑ์จำแนกข้อผิดพลาดและสาเหตุของข้อผิดพลาดในการเขียน

อนึ่ง ผู้วิจัยเลือกเก็บข้อมูลจาก “เรียงความ” ของนักศึกษาด้วยพิจารณาว่าการเขียนเรียงความเป็นรูปแบบการเขียนพื้นฐานที่สำคัญของการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังพบว่า สถานศึกษาบางแห่งได้บรรจุเรียงความเป็นวิชาพื้นฐานเพื่อฝึกฝนการเขียนอย่างมีประสิทธิผล นอกจากนี้ในการสอบเข้าทำงานตามองค์กรภาครัฐและภาคเอกชนต่าง ๆ ก็มักใช้ข้อสอบประเภทเรียงความเพื่อประเมินทักษะการสื่อสารของผู้สอบ แม้กระทั่งการเขียนเพื่อกิจธุระในการทำงาน เช่น การสรุปรายงานการประชุม การรายงานผลการปฏิบัติงาน ฯลฯ ก็ล้วนนำหลักการเขียนเรียงความไปประยุกต์ใช้ทั้งสิ้น การวิจัยในครั้งนี้เลือกศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนเรียงความ 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการใช้ภาษา เนื้อหา และรูปแบบ ตลอดจนวิเคราะห์สาเหตุที่ทำให้เกิดความผิดพลาดดังกล่าว เพื่อหาแนวทางในการแก้ไขข้อผิดพลาดให้แก่นักศึกษา พัฒนาสื่อการสอน และกิจกรรมการเรียนการสอนในรายวิชา

ภาษาไทย รวมทั้งนำไปเป็นส่วนหนึ่งในการพัฒนาหลักสูตรของผู้เรียน ซึ่งต้องการผลิตบัณฑิตที่มีศักยภาพทางภาษาเข้าสู่การแข่งขันในระดับวิชาชีพ

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านการใช้ภาษา เนื้อหา และรูปแบบในการเขียนเรียงความของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก

2. เพื่อวิเคราะห์สาเหตุการเกิดข้อผิดพลาดด้านการใช้ภาษา ด้านเนื้อหา และด้านรูปแบบในการเขียนเรียงความของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

1. ส่วนประกอบของเรียงความ เรียงความมีองค์ประกอบ 3 ส่วน ได้แก่ คำนำ เนื้อเรื่อง และบทสรุป โดยคำนำเป็นส่วนเกริ่นเปิดประเด็นให้ผู้อ่านทราบว่ากำลังจะได้อ่านสิ่งใด และเร้าให้ผู้อ่านสนใจเนื้อหา เนื้อเรื่องเป็นส่วนสำคัญที่สะท้อนความรู้ ความคิดและค้นคว้าข้อมูลของผู้เขียน ส่วนบทสรุปเป็นการขมวดปมหรือฝากความประทับใจไว้กับผู้อ่าน

2. ข้อผิดพลาดในการเขียนในที่นี้ หมายถึง ความบกพร่องในการเขียนเรียงความของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก ภาคปกติ ปีการศึกษา 2561 ทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการใช้ภาษา ด้านเนื้อหา และด้านรูปแบบ

3. กรอบแนวคิดในการวิเคราะห์ลักษณะของข้อผิดพลาดและสาเหตุแห่งความผิดพลาดในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยประมวลและปรับปรุงจากแนวคิดของเปลื้อง ณ นคร (2497) สุธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ (2540) ไขสิริ ปราโมช ณ อยุธยา (2519) พะยอม ทนมี (2541) และทัศนีย์ ทานตวณิช (2557)

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ มีขั้นตอนในการวิจัย ดังนี้

1. ขั้นสำรวจเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียน การเขียนเรียงความ การศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียน และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจากหอสมุดของมหาวิทยาลัยอื่น ๆ รวมทั้งสืบค้นข้อมูลออนไลน์ เพื่อนำมาใช้เป็นกรอบความคิดและใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

2. ขั้นการสร้างกรอบแนวคิดและสร้างแบบสอบถาม

2.1 สร้างกรอบการวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาด โดยประมวลจากแนวคิดของเปลื้อง ณ นคร (2497) สุธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ (2540) ไขสิริ ปราโมช ณ อยุธยา (2519) พะยอม ทนมี (2541) และทัศนีย์ ทานตวณิช (2557) สร้างกรอบวิเคราะห์สาเหตุของความผิดพลาด โดยประมวลแนวคิดของ ไขสิริ ปราโมช ณ อยุธยา (2519) และทัศนีย์ ทานตวณิช (2557)

2.2 สร้างแบบสอบถามเพื่อศึกษาสาเหตุความผิดพลาดในการเขียนเรียงความของนักศึกษา โดยผู้วิจัยได้กำหนดหัวข้อและประเด็นคำถาม แบบสอบถามแบ่งเป็น 2 ตอน ตอนที่ 1 เป็นคำถามปลายปิด สอบถามข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษา ตอนที่ 2 เป็นคำถามปลายเปิด สอบถามทัศนะของนักศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยและสาเหตุที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการเขียนเรียงความ จากนั้นจึงเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญทางภาษาไทย จำนวน 3 คน ตรวจพิจารณาและแก้ไข แล้วจึงดำเนินการให้นักศึกษากรอกข้อมูลในแบบสอบถาม

3. ขั้นรวบรวมข้อมูล มอบหมายให้นักศึกษาที่เรียนในวิชาการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารเขียนเรียงความหัวข้อ “ความรู้คือขุมทรัพย์นับอนันต์” กำหนดความยาวไม่เกิน 1 หน้ากระดาษ A4 ให้เวลาในการค้นคว้าและเรียบเรียงนอกชั้นเรียน 1 สัปดาห์ เมื่อครบกำหนดจึงรวบรวมเรียงความไปตรวจข้อผิดพลาดในการเขียน จากนั้นให้นักศึกษากรอกแบบสอบถามการวิจัยในชั้นเรียน โดยให้เวลา 30 นาที รวบรวมข้อมูลจากการตอบแบบสอบถาม เพื่อนำไปใช้วิเคราะห์ข้อมูลในลำดับถัดไป

4. ขั้นวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 ดำเนินการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนเรียงความทั้ง 56 ฉบับ ตามกรอบแนวคิดที่กำหนดไว้ ได้แก่ เกณฑ์การจำแนกประเภทของข้อผิดพลาด และเกณฑ์จำแนกสาเหตุของข้อผิดพลาด บันทึกความถี่ของข้อผิดพลาด และแปรความถี่เป็นค่าร้อยละ เพื่อจัดลำดับข้อผิดพลาดประเภทที่มีความถี่มากที่สุดไปจนถึงน้อยที่สุด

4.2 วิเคราะห์และบันทึกความถี่ของข้อมูลจากแบบสอบถามทั้งส่วนที่เป็นคำถามปลายปิดและคำถามปลายเปิด ในรูปตารางสถิติ โดยหาค่าความถี่และค่าร้อยละ จากนั้นใช้ข้อมูลดังกล่าวพิจารณาประกอบผลการวิเคราะห์ข้อ 4.1 เพื่อสรุปสาเหตุการเกิดข้อผิดพลาดในการเขียนเรียงความ

5. ขั้นสรุป อภิปรายผล และให้ข้อเสนอแนะ

นำเสนอผลการวิจัยด้วยการพรรณนาวิเคราะห์ ประกอบตารางข้อมูลเชิงปริมาณ

ผลการวิจัย

1. ข้อผิดพลาดในการเขียนเรียงความ

จากการศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนเรียงความของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 56 ฉบับ สรุปได้ดังนี้

ตารางที่ 1 ผลการวิจัยข้อผิดพลาดในการเขียนเรียงความ

หมวดหมู่ของข้อผิดพลาด	จำนวนข้อผิดพลาด	ร้อยละ
1. ข้อผิดพลาดด้านการใช้ภาษา	1,574	89.53
2. ข้อผิดพลาดด้านเนื้อหา	140	7.97
3. ข้อผิดพลาดด้านรูปแบบ	44	2.50
รวม	**1,758**	**100**

จากตารางที่ 1 พบข้อผิดพลาดทั้งหมดจำนวน 1,758 ข้อผิดพลาด ดังตารางที่ 1 ซึ่งเป็นสถิติจำนวนข้อผิดพลาดทั้งหมดที่พบ จำแนกเป็นข้อผิดพลาดด้านภาษา 1,574 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 89.53 เป็นข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุด รองลงมา ได้แก่ ข้อผิดพลาดด้านเนื้อหา 140 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.97 และข้อผิดพลาดด้านรูปแบบ พบ 44 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.50 ในการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในประเภทต่าง ๆ ได้ถูกการจำแนกแยกย่อยลงไปอีกให้เห็นละเอียด ซึ่งจะนำมากล่าวถึงดังต่อไปนี้

1.1 ข้อผิดพลาดด้านการใช้ภาษา พบทั้งสิ้น 5 ลักษณะ ดังนี้

1.1.1 ข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำ จากการศึกษาพบข้อผิดพลาดด้านการสะกดคำร้อยละ 4.84 สามารถแบ่งข้อผิดพลาดทั้งหมดเป็น 4 ลักษณะ ดังนี้

1.1.1.1 ข้อผิดพลาดในเรื่องพยัญชนะ พบร้อยละ 2.38 ได้แก่ การใช้พยัญชนะผิด ร้อยละ 1.48 เช่น เขียน “การทำงาน” เป็น “การนำงาน” ฯลฯ การขาดตัวพยัญชนะ ร้อยละ 0.51 เช่น เขียน “เกียรติยศ” เป็น “เกีรติยศ” ฯลฯ การเพิ่มตัวพยัญชนะ ร้อยละ 0.34 เช่น เขียน “ทักษะ” เป็น “ทักษณะ” ฯลฯ และการวางพยัญชนะผิดตำแหน่ง ร้อยละ 0.06 คือ เขียน “เสมือน” เป็น “สเหมือน”

1.1.1.2 ข้อผิดพลาดในเรื่องสระ พบร้อยละ 0.97 ได้แก่ การขาดสระ ร้อยละ 0.4 เช่น เขียน “สามารถ” เป็น “สมารถ” การเขียนสระผิด ร้อยละ 0.28 เช่น เขียน “ศิลธรรม” เป็น “ศิลธรรม” ฯลฯ การเพิ่มสระ ร้อยละ 0.23 เช่น เขียน “มาตรฐาน” เป็น “มาตราฐาน” ฯลฯ และการวางสระผิดตำแหน่ง ร้อยละ 0.06 คือ เขียน “เสิร์ช” เป็น “เสริ์ช”

1.1.1.3 ข้อผิดพลาดในเรื่องวรรณยุกต์ พบร้อยละ 0.85 ได้แก่ การขาดวรรณยุกต์ ร้อยละ 0.4 เช่น เขียน “ตั้งใจ” เป็น “ตังใจ” ฯลฯ การเพิ่มวรรณยุกต์ ร้อยละ 0.23 เช่น เขียน “เหมือน” เป็น “เหมื่อน” ฯลฯ และการเขียนวรรณยุกต์ผิด ร้อยละ 0.23 เช่น เขียน “ไขว่คว้า” เป็น “ไขว้คว้า” ฯลฯ

1.1.1.4 ข้อผิดพลาดในเรื่องตัวการันต์ พบร้อยละ 0.63 ได้แก่ การขาดตัวการันต์ ร้อยละ 0.23 เช่น เขียน “ตังค์” เป็น “ตัง” ฯลฯ การเพิ่มตัวการันต์ ร้อยละ 0.17 เช่น เขียน “มานุษยวิทยา” เป็น “มนุษย์วิทยา” ฯลฯ การใช้ตัวการันต์ผิดตำแหน่ง ร้อยละ 0.17 เช่น เขียน “ประสบการณ์” เป็น “ประสบการ์ณ” ฯลฯ และการใช้ตัวการันต์ผิด ร้อยละ 0.06 คือ เขียน “ฟิสิกส์” เป็น “ฟิสิกข์”

1.1.2 ข้อผิดพลาดในการใช้คำ จากการศึกษาพบข้อผิดพลาดด้านการใช้คำร้อยละ 55.35 ทั้งนี้สามารถแบ่งข้อผิดพลาดออกเป็น 9 ลักษณะ ได้แก่ การใช้คำฟุ่มเฟือย ร้อยละ 23.21 การใช้ภาษาพูดในการเขียน ร้อยละ 11.21 การขาดคำที่จำเป็นในประโยค ร้อยละ 8.53 การใช้คำผิดความหมาย ร้อยละ 4.49 การใช้สำนวนและการเปรียบเทียบผิด ร้อยละ 2.79 การใช้คำผิดชนิด ร้อยละ 2.16 การใช้คำชนิดเดียวกันผิดคำ ร้อยละ 1.99 การใช้คำที่มีความหมายกว้าง ร้อยละ 0.51 และการใช้คำไม่สม่ำเสมอ ร้อยละ 0.46

ตัวอย่างที่ 1 การใช้คำผิดความหมาย

“ก็จริงอยู่ที่ความรู้ไม่มีวัน***เน่าเสีย*** จะติดตัวเราไปตลอดชีวิต”

(ฉบับที่ 2)

คำว่า *“เน่าเสีย”* ในประโยคดังกล่าวเป็นการใช้คำผิดความหมาย เนื่องจากโดยปกติคำว่า เน่าเสีย หมายถึง บูดเน่า เน่าหรือเหม็นเน่า เป็นคำที่นิยมใช้กับพืช สัตว์ หรือแม่น้ำลำคลอง ไม่นิยมใช้กับนามธรรมดังเช่น “ความรู้” ดังนั้น ประโยคดังกล่าวจึงควรเปลี่ยน “เน่าเสีย” เป็น “สูญหาย” อันหมายถึง ไม่ปรากฏ หมดสิ้นไป

1.1.3 ข้อผิดพลาดในการแต่งประโยค จากการศึกษาพบข้อผิดพลาดในการแต่งประโยคร้อยละ 22.13 สามารถจัดจำแนกข้อผิดพลาดออกเป็น 6 ลักษณะ ได้แก่ การจัดบทต่าง ๆ ในประโยคไม่เหมาะสม ร้อยละ 7.96 การขาดส่วนประกอบสำคัญในประโยค ร้อยละ 5.23 การเขียนประโยคยาวเกินไป ร้อยละ 3.58 การใช้ประโยคที่มีเนื้อความซ้ำซ้อน ร้อยละ 3.3 การเรียงคำเข้าประโยคผิดที่ ร้อยละ 1.59 และการผูกประโยคไม่จบกระแสความ ร้อยละ 0.46

ตัวอย่างที่ 2 การใช้ประโยคที่มีเนื้อความซ้ำซ้อน

“ความรู้เป็น***สิ่งล้ำค่าราคาสูง***ที่ใช้เงินซื้อไม่ได้”

(ฉบับที่ 1)

จากตัวอย่างที่ 2 คำว่า *“สิ่งล้ำค่า”* และ *“ราคาสูง”* เป็นคำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน เมื่อประกอบเข้ากับส่วนขยาย “ที่ใช้เงินซื้อไม่ได้” ส่งผลให้เนื้อความซ้ำซ้อนและเยิ่นเย้อ จึงควรตัดคำว่า “ราคาสูง” ออกจากประโยค เพื่อให้ถ้อยคำในประโยคกระชับชัดเจนขึ้น

1.1.4 ข้อผิดพลาดในการใช้โวหาร จากการศึกษาพบข้อผิดพลาดในการใช้โวหารร้อยละ 2.84 จำแนกข้อผิดพลาดออกเป็น 4 ลักษณะ เรียงลำดับจากมากไปน้อย ได้แก่ ข้อผิดพลาดในการใช้อุปมาโวหาร ร้อยละ 1.31 ข้อผิดพลาดในการใช้อธิบายโวหาร ร้อยละ 0.74 ข้อผิดพลาดในการใช้บรรยายโวหาร ร้อยละ 0.57 และข้อผิดพลาดในการใช้เทศนาโวหาร ร้อยละ 0.23

ตัวอย่างที่ 3 ข้อผิดพลาดในการใช้อธิบายโวหาร

> “ความรู้คือสมบัติล้ำค่าที่ถ้าไม่แสวงหาก็จะไม่ได้มันมา ***คือ***สิ่งที่สั่งสมมาจากการศึกษาเล่าเรียน การค้นคว้า***หรือ***ประสบการณ์ ***รวมทั้ง***ความสามารถเชิงปฏิบัติและทักษะความเข้าใจ***หรือ***สารสนเทศที่ที่ได้รับมาจากประสบการณ์ สิ่งที่ได้รับมาจากการได้ยิน ได้ฟัง ได้เรียนรู้ การคิด***หรือ***การปฏิบัติองค์วิชาในแต่ละสาขา ความรู้เป็นสิ่งที่เงินก็ซื้อไม่ได้ คนจนที่มีความรู้ จะใช้ชีวิตยาก ความรู้***คือ***สมบัติที่ไม่มีวันหมด ความรู้สเหมือนการพายเรือสวนทางน้ำ ไม่เพิ่มก็ถอย ความรู้***เป็น***สิ่งล้ำค่าราคาสูง ที่ใช้เงินซื้อไม่ได้แต่ต้องมีความใส่ใจ”
>
> (ฉบับที่ 1)

ตัวอย่างที่ 3 ดังกล่าวเป็นเนื้อหาที่ใช้อธิบายโวหารเพื่อนิยามความหมายของความรู้ อย่างไรก็ตาม การใช้ประโยคขนาดยาวซึ่งประกอบด้วยคำสันธานจำนวนมาก ส่งผลให้คำอธิบายเยิ่นเย้อ ยากที่จะสรุปความหมายของความรู้ให้ชัดเจนได้ อธิบายโวหารดังกล่าวจึงขาดประสิทธิภาพในการขยายรายละเอียดและสร้างความกระจ่างให้แก่ผู้อ่าน

1.1.5 ข้อผิดพลาดในย่อหน้า จากการศึกษาพบข้อผิดพลาดในการเขียนย่อหน้าร้อยละ 4.38 จำแนกข้อผิดพลาดออกเป็น 3 ลักษณะ ได้แก่ ย่อหน้าที่ขาดสัมพันธภาพ ร้อยละ 2.22 ย่อหน้าที่ขาดเอกภาพ ร้อยละ 1.14 และย่อหน้าที่ขาดสารัตถภาพ ร้อยละ 1.02

ตัวอย่างที่ 4 ย่อหน้าที่ขาดเอกภาพ

"หากความรู้เปรียบเหมือนเป็นขุมทรัพย์อนันต์ ผู้คนคงจะฉลาดมากมาย หากเราได้รับความรู้มากมายทั้งชีวิต ชีวิตคนเราเกิดมา 1 ครั้ง ก็ควรได้รับการเรียนรู้หลาย ๆ อย่างไม่ใช่การเรียนรู้แค่ครั้งเดียว เพราะฉะนั้นมีโอกาสต้องคว้ามันไว้ อย่าปล่อยให้มันผ่านไป เพราะชีวิตต้องได้รับการเรียนรู้ตลอดเวลา การเรียนรู้เท่านั้นที่เป็นขุมทรัพย์ที่แท้จริง"

(ฉบับที่ 5)

จากตัวอย่างที่ 4 เนื้อหาในย่อหน้าดังกล่าวขาดเอกภาพ เพราะใจความสำคัญและส่วนสนับสนุนไม่สอดคล้องกัน กล่าวคือ ช่วงต้นนักศึกษาเสนอความคิดสำคัญว่า *"ความรู้เปรียบเหมือนขุมทรัพย์"* แต่ส่วนขยายกลับออกนอกเรื่อง โดยกล่าวว่า *"ผู้คนคงฉลาดมากหากได้รับความรู้มากมายทั้งชีวิต"* พร้อมทั้งเสนอแนะว่า คนเราควรได้รับการเรียนรู้ที่หลากหลาย ฉะนั้นหากมีโอกาสได้เรียนรู้ ควรฉวยโอกาสนั้นไว้ จากนั้นในตอนท้ายจึงวกกลับมาสรุปว่า *"การเรียนรู้เป็นขุมทรัพย์ที่แท้จริง"* ทั้งนี้ การที่ประโยคเปิดและประโยคท้ายไม่สัมพันธ์กับส่วนขยาย ย่อมทำให้เนื้อหาขาดความกลมกลืนและขาดเอกภาพ

1.2 ข้อผิดพลาดด้านเนื้อหา พบ 5 ลักษณะ ดังนี้

1.2.1 เนื้อหาที่ไม่เหมาะสมกับชื่อเรื่อง พบร้อยละ 0.4 จำแนกข้อผิดพลาดออกเป็น 4 ลักษณะ ลักษณะแรก คือ เนื้อหาที่เขียนผิดประเด็นหรือไม่สัมพันธ์กับชื่อเรื่อง เพราะการตีความผิด ลักษณะที่สอง คือ เนื้อหาที่สื่อความคิดไม่ชัดเจน ลักษณะที่สาม คือ เนื้อหาที่ให้น้ำหนักแก่พลความยาวเกินไป จนพลความนั้นบดบังประเด็นสำคัญในชื่อเรื่อง และลักษณะที่สี่ คือ เนื้อหาที่เขียนออกนอกเรื่อง เพราะขาดการจัดระเบียบความคิด

ตัวอย่างที่ 5 เนื้อหาที่เขียนผิดประเด็นหรือไม่สัมพันธ์กับเรื่อง

เรียงความเรื่อง ความรู้คือขุมทรัพย์นับอนันต์

...หากกล่าวถึง ***การมีจิตใจที่ดีส่งถึงความรู้ที่ดี ทุกคนคงคิดว่าการมีความรู้ที่ดี ก็ไม่ต้องมีจิตใจที่ดี สำหรับคนส่วนใหญ่จะลืมในส่วนนี้ไป แต่หารู้ไม่ว่าการมีจิตใจที่ดี เป็นการเปิดทาง ความรู้หลายด้าน "ใฝ่เรียน ใฝ่รู้ ใฝ่กตัญญู ใฝ่ความดี"***

ขุมทรัพย์ความรู้ จะอยู่ติดตัวเราไปจนเราสิ้นลมหายใจ ความรู้มิมีผู้ใดแย่งชิงความรู้ของใครไปได้ เพราะความรู้คือทรัพย์ที่อยู่ในสมองของตัวเรา

(ฉบับที่ 12)

ข้อความที่ใช้ตัวอักษรพิเศษกล่าวถึงประเด็น “การมีจิตใจที่ดี” ซึ่งไม่สอดคล้องกับประเด็น *“ความรู้คือขุมทรัพย์นับอนันต์”* ที่เป็นชื่อเรื่อง แม้นักศึกษาจะอ้างว่า *“การมีจิตใจที่ดี เป็นการเปิดทาง ความรู้หลายด้าน”* แต่มิได้แสดงรายละเอียดหรือยกตัวอย่างให้เห็นว่า จิตใจที่ดีจะเปิดทางให้แก่ความรู้ได้อย่างไร เนื้อหาดังกล่าวจึงออกนอกจากประเด็นหลักของเรื่อง เช่นเดียวกับวลีที่ว่า *“ใฝ่เรียน ใฝ่รู้ ใฝ่กตัญญู ใฝ่ความดี”* ซึ่งเป็นเพียงวลีเลื่อนลอย นอกประเด็น และไม่สอดคล้องกับชื่อเรื่อง

1.2.2 เนื้อหาที่ขาดความชัดเจน พบร้อยละ 2.16 จำแนกข้อผิดพลาดเป็น 4 ลักษณะ ลักษณะแรก คือ เนื้อหาที่ยืดยาวและวกวนไปมา ลักษณะที่สอง คือ เนื้อหาที่สั้นเกินไป ลักษณะที่สาม คือ เนื้อหาที่ลำดับความคิดที่ไม่เป็นระบบ วกไปวนมา และไม่ปะติดปะต่อกัน และลักษณะที่สี่ คือ เนื้อหาที่ประกอบด้วยคำที่มีความหมายกว้าง ไม่รัดกุม ทั้งนี้ ลักษณะความบกพร่องทั้งสี่ลักษณะอาจเกิดร่วมกันได้

ตัวอย่างที่ 6 เนื้อหาที่ยืดยาวและลำดับความคิดไม่เป็นระบบ

> “ความรู้ คือ การเรียนรู้ที่เน้นในการจำและการรำลึกได้ถึง ความคิด วัตถุ หรือปรากฏการณ์ต่าง ๆ ซึ่งเกิดจากการฟัง การดู การเห็น หรือ สิ่งต่าง ๆ ที่ผู้อื่นถ่ายทอด เป็นหนึ่งในขั้นตอนของการเรียนรู้ โดยประกอบไปด้วยคำจำกัดความหรือความหมาย และ มาตราฐานต่าง ๆ ในภาษาอังกฤษนั้น ความรู้ คือ Knowledge” (ฉบับที่ 4)

จากตัวอย่างที่ 6 ความไม่ชัดเจนของเนื้อหาเกิดจากเนื้อหาที่ยืดยาวเกินไป จนไม่เห็นประโยคใจความสำคัญ เนื่องจากประโยคส่วนใหญ่เป็นพลความซึ่งทำหน้าที่ขยายคำว่า *“ความรู้”* แต่ไม่ชัดเจนพอที่จะเป็น “แก่น” หรือสาระสำคัญของเรื่องได้ เมื่อประกอบกับการเรียบเรียงความคิดที่ไม่เป็นระบบ จึงทำให้เนื้อหาดูเยิ่นเย้อ ไม่เป็นระบบและขาดความชัดเจน

1.2.3 เนื้อหาที่ขาดการลำดับความ พบร้อยละ 2.22 จำแนกข้อผิดพลาดเป็น 3 ลักษณะ ลักษณะแรก คือ เนื้อหาที่ซ้ำซ้อนและวกวน ลักษณะที่สอง คือ เนื้อหาที่ย้อนแย้งและขาดความสมเหตุสมผล และลักษณะที่สาม คือ เนื้อหาที่ไม่ต่อเนื่อง ขาดระเบียบ หรือวกไปวนมา

ตัวอย่างที่ 7 เนื้อหาที่ซ้ำซ้อนและวกวน

"ความรู้เป็นสิ่งสำคัญกับชีวิตของเราโดยที่เราไม่รู้ตัว จะเห็นได้มากว่าบุคคลที่มีความรู้นั้น***มักประสบความสำเร็จในชีวิต*** มากกว่าผู้ที่ไม่มีความรู้ ***มักจะมีโอกาส*** มากกว่าเสมอ แล้วอีกทั้งความรู้ ยังทำให้บุคลิกภายนอกดูดีขึ้น และผู้คนชื่นชม ...ผู้มีความรู้นั้นจะหาทรัพย์สมบัติที่ใดก็ย่อมได้ ถึงจุดที่ต้องลำบาก ความรู้ก็จะนำพาให้ชีวิตไป***พบความสำเร็จได้เสมอ*** คนมีความรู้ ***มักจะเห็นโอกาส มากกว่าเสมอ*** คนเราควรหาความรู้ให้มาก ในตอนที่ยังมีโอกาส ซึ่งเนื่องจากความรู้จะทำให้มีสมบัติโดยไม่รู้ตัว"

(ฉบับที่ 16)

จากตัวอย่างที่ 7 การลำดับความของย่อหน้าดังกล่าวไม่เป็นระเบียบ และค่อนข้างวกวน สังเกตได้ว่า ความช่วงต้นและความช่วงท้ายกล่าวถึงประเด็นเดียวกัน ส่วนขยายเป็นการยกเหตุผลอื่น ๆ มาสนับสนุน โดยเหตุผลที่ยกขึ้นมาไม่ใคร่เป็นระเบียบเท่าใดนัก เนื้อหาบางช่วงจึงซ้ำซ้อนกัน แสดงว่านักศึกษาบกพร่องในการจัดลำดับความคิด จึงปรากฏเนื้อหาที่วกวนและซ้ำซ้อนดังกล่าว

1.2.4 เนื้อหาที่ขาดการเชื่อมโยงความ พบร้อยละ 2.16 จำแนกข้อผิดพลาดเป็น 2 ลักษณะ ลักษณะแรก คือ เนื้อหาที่ขาดคำเชื่อม ส่วนลักษณะที่สอง คือ เนื้อหาที่ใช้คำเชื่อมไม่เหมาะสม

ตัวอย่างที่ 8 เนื้อหาที่ขาดคำเชื่อม

"การศึกษาเป็นเรื่องใหญ่และสำคัญของมนุษย์ คนเราเมื่อเกิดมาก็ได้รับการสั่งสอนจากบิดามารดาอันเป็นความรู้พื้นฐานเบื้องต้น พอเข้าเรียนก็เป็นหน้าที่ของครูสั่งสอนให้ได้ความรู้และอบรมด้านคุณธรรม จริยธรรม เพื่อที่จะได้เป็นพลเมืองที่ดีต่อสังคม"

(ฉบับที่ 9)

จากตัวอย่างที่ 8 พบว่า ย่อหน้าดังกล่าวขาดความราบรื่น เนื่องจากการขาดคำสันธานคอยเชื่อมความระหว่างประโยค กล่าวคือ ประโยคที่ 1 และประโยคที่ 2 ขาดคำเชื่อมแสดงความเป็นเหตุเป็นผล เช่น เพราะฉะนั้น ดังนั้น ฯลฯ ประโยคที่ 2 และประโยคที่ 3 ขาดคำเชื่อมบอกลำดับเวลา เช่น ครั้น ฯลฯ ส่งผลให้เนื้อหาในย่อหน้าดังกล่าวดูขาดห้วนและไม่ลื่นไหล

1.2.5 เนื้อหาที่ใช้ส่วนขยายบกพร่อง พบร้อยละ 1.02 จำแนกข้อผิดพลาดเป็น 5 ลักษณะ ดังนี้ ลักษณะแรก คือ เนื้อหาที่ส่วนขยายที่จัดรูปประโยคไม่ดี ส่งผลให้เนื้อความไม่ราบรื่น ลักษณะที่สอง คือ เนื้อหาที่ส่วนขยายใช้คำไม่เหมาะสม

ลักษณะที่สาม คือ เนื้อหาที่ส่วนขยายขาดการลำดับเนื้อความ ลักษณะที่สี่ คือ เนื้อหาที่ส่วนขยายไม่สอดคล้องกับใจความสำคัญ และลักษณะที่ห้า คือ เนื้อหาที่ใช้ส่วนขยายเยิ่นเย้อเกินไป

ตัวอย่างที่ 9 เนื้อหาที่ส่วนขยายไม่สอดคล้องกับใจความสำคัญ

"การที่เราทุกคนจะต้องมีความรู้ติดตัวนั้นเป็นเรื่องสำคัญ ***ไม่ว่าจะได้ความรู้จากพ่อแม่ คุณครู เพื่อน หรือผู้ให้ความรู้ต่าง ๆ ก็ถือว่าได้รู้ที่แตกต่างกันไป แต่หลัก ๆ ในความรู้มักเกิดจากการศึกษา***"

(ฉบับที่ 35)

จากตัวอย่างที่ 9 พบว่าประโยคใจความสำคัญที่วางไว้ต้นประโยคกล่าวถึง "ความสำคัญของความรู้" แต่ส่วนขยายกล่าวถึง "แหล่งที่มาของความรู้" เนื้อหาดังกล่าวจึงขาดทั้งเอกภาพและสัมพันธภาพ เนื่องจากส่วนขยายมิได้ทำหน้าที่อธิบายหรือสนับสนุนใจความสำคัญ ทั้งยังบกพร่องในการสร้างความต่อเนื่องระหว่างใจความสำคัญและส่วนขยาย

1.3 ข้อผิดพลาดด้านรูปแบบ พบ 2 ลักษณะ ได้แก่

1.3.1 รูปแบบที่มีองค์ประกอบบกพร่อง พบร้อยละ 0.28 แบ่งลักษณะความบกพร่องเป็น 2 ลักษณะ ลักษณแรก คือ เรียงความที่มีองค์ประกอบไม่ชัดเจน ลักษณะที่สอง คือ เรียงความที่มีองค์ประกอบไม่ครบถ้วน

1.3.2 รูปแบบที่มีส่วนบกพร่อง พบร้อยละ 2.22 แบ่งลักษณะความบกพร่องเป็น 3 ลักษณะ ได้แก่ เรียงความที่ทั้งคำนำ เนื้อหา และบทสรุปมีส่วนบกพร่อง เรียงความที่คำนำและบทสรุปมีส่วนบกพร่อง และพบเรียงความที่มีคำนำ เนื้อหาหรือบทสรุปส่วนใดส่วนหนึ่งบกพร่อง

2. สาเหตุของข้อผิดพลาดในการเขียนเรียงความ

การศึกษาสาเหตุของข้อผิดพลาดในการเขียนเรียงความของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

ตารางที่ 2 ผลการวิจัยสาเหตุของข้อผิดพลาดในการเขียนเรียงความ

หมวดหมู่ของสาเหตุความผิดพลาด	จำนวนของสาเหตุ	ร้อยละ
1. สาเหตุข้อผิดพลาดด้านการใช้ภาษา	10	50
2. สาเหตุข้อผิดพลาดด้านเนื้อหา	7	35
3. สาเหตุข้อผิดพลาดด้านรูปแบบ	3	15
รวม	**20**	**100**

จากตารางที่ 2 พบว่า สาเหตุของข้อผิดพลาดในการเขียนเรียงความทั้งสิ้น 40 ข้อ เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ สาเหตุของข้อผิดพลาดด้านการใช้ภาษา พบ 10 ข้อ หรือคิดเป็นร้อยละ 50 สาเหตุของข้อผิดพลาดด้านเนื้อหา พบ 7 ข้อ หรือคิดเป็นร้อยละ 35 และสาเหตุของข้อผิดพลาดด้านรูปแบบ พบ 3 ข้อ หรือคิดเป็นร้อยละ 15 โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 สาเหตุของข้อผิดพลาดด้านการใช้ภาษา พบทั้งสิ้น 10 ข้อ ได้แก่

2.1.1 ความเร่งรีบ ไม่รอบคอบ และขาดความใส่ใจในการตรวจทานงานเขียน จากการสอบถามนักศึกษาเกี่ยวกับแนวทางแก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียน พบว่า แนวทางการแก้ไขข้อผิดพลาดที่ได้รับการเสนอมากที่สุด คือ การเพิ่มความรอบคอบและตรวจสอบคำในการเขียน พบทั้งสิ้นร้อยละ 39.29 จากจำนวนความคิดเห็นทั้งหมด นอกจากนี้ เมื่อสอบถามถึงสาเหตุของข้อผิดพลาด พบว่าร้อยละ 17.67 จากจำนวนความคิดเห็นของนักศึกษาทั้งหมด ระบุว่า ความไม่รอบคอบและขาดความใส่ใจในการตรวจทานการเขียนคือสาเหตุความผิดพลาดของตน ทั้งยังพบความคิดเห็นของนักศึกษาอีกร้อยละ 5.26 ระบุว่า ความรีบร้อนในการเขียนเป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดในงานเขียน ข้อผิดพลาดดังกล่าวนำไปสู่การสะกดคำผิดโดยไม่สมควร เช่น คำว่า *“การทำงาน”* เขียนเป็น *“การนำงาน”* ฯลฯ การเขียนคำตกด้วยความเร่งรีบ เช่น การขาดคำว่า *ความรู้”* ในประโยค “เป็นสิ่งที่ต้องเรียนรู้อยู่ตลอดเวลา” ฯลฯ การใช้คำไม่สม่ำเสมอ อาทิ การใช้สรรพนามไม่สม่ำเสมอ ในข้อความ “ยิ่ง***เรา***มีความรู้มากเท่าไหร่ ***เรา*** ก็ยิ่งได้เปรียบกว่าคนอื่นมากเท่านั้น ยิ่ง***คุณ***พร้อมที่จะจัดการกับตนเองมากเท่าไหร่ การเดินทางของ***คุณ***ในชีวิตก็ยิ่งง่ายขึ้น”

2.1.2 การเขียนผิดเพราะออกเสียงผิด เนื่องจากการเขียนและการพูดมีความสัมพันธ์กัน หากนักศึกษาออกเสียงคำไม่ถูกต้องจนเคยชิน เมื่อเวลาถ่ายถอดเสียงหรือสะกดคำจึงเขียนไม่ตรงตามอักขรวิธี เพราะเขียนคำตามที่ตนออกเสียง เช่น เขียนคำว่า *“กำไร”* เป็น *“กำไล”* เขียนคำว่า *“ฉิบหาย”* เป็น *“ชิบหาย”* เป็นต้น

2.1.3 การมีคลังคำน้อย จากการสอบถามทัศนะของนักศึกษาเกี่ยวกับประเภทของสื่อที่นักศึกษาชื่นชอบในชีวิตประจำวันพบว่าสื่ออิเล็กทรอนิกส์และสื่อออนไลน์เป็นสื่อที่นักศึกษาชื่นชอบมากที่สุด โดยมีนักศึกษาที่เลือกสื่อประเภทนี้ถึงร้อยละ 66.07 สื่อออนไลน์จึงเป็นทั้งแหล่งคลังคำสมัยใหม่ แนวเทียบทางภาษา ตลอดจนเป็นแหล่งความรู้และแหล่งความคิดที่นักศึกษายึดถือ นักศึกษาซึ่งยังขาดประสบการณ์และขาดความชำนาญในการใช้ภาษา จึงนิยมเลียนแบบหรือจดจำถ้อยคำตามที่เห็นในโลกออนไลน์ โดยเข้าใจว่าการใช้ภาษาดังกล่าวถูกต้อง จนเป็นผลให้การใช้ภาษาบกพร่อง อาทิ การใช้คำผิดความหมาย เช่น การใช้คำว่า *“สะสม”* แทนคำว่า *“สั่งสม”* ในประโยค “ความรู้ วิชา สติปัญญาที่ถูก***สะสม***มาตั้งแต่เล็กจนโต” ฯลฯ

2.1.4 การใช้แนวเทียบผิด สมัยก่อนคำว่า “หนังสือดี” หมายถึงงานเขียนที่ได้รับการยกย่องว่าเขียนดี เนื้อหาดี และมีคุณค่าทางความคิด ทว่า “หนังสือดี” ในปัจจุบัน หมายถึง หนังสือขายดี มียอดจำหน่ายสูง หรือได้รับความนิยมจากมหาชน ทั้งนี้ ข้อมูลจากแบบสอบถามซึ่งผู้วิจัยขอให้นักศึกษาแต่ละคนแนะนำหนังสือดีคนละ 1 เล่ม พบว่า หนังสือดีอันดับต้น ๆ ที่นักศึกษาแนะนำ ได้แก่ วรรณกรรมแปลและนวนิยายโดยนักศึกษาร้อยละ 21.43 แนะนำวรรณกรรมแปล ซึ่งมักเป็นวรรณกรรมเยาวชนจากตะวันตกและวรรณกรรมจากญี่ปุ่น ขณะเดียวกัน นักศึกษาอีกร้อยละ 21.43 แนะนำงานในกลุ่มนวนิยายไทย โดยมากเป็นจำพวกนวนิยายพาฝันของสำนักพิมพ์แจ่มใส และนวนิยายแนวจินตนิมิต (fantasy) ของไทย ซึ่งส่วนใหญ่ได้รับอิทธิพลจากวรรณกรรมต่างประเทศ ทั้งนี้พบว่าหนังสือดีในทัศนะของนักศึกษา เป็นงานเขียนที่อยู่ในความนิยมมากกว่าหนังสือชั้นดี วรรณกรรมเหล่านี้ส่วนใหญ่เป็นงานแปล บ้างก็เผยแพร่โดยไม่มีบรรณาธิการตรวจสอบ ส่งผลให้มีข้อผิดพลาดด้านใช้คำปรากฏอยู่จำนวนมาก เมื่อนักศึกษานำไปใช้เป็นแนวเทียบ จึงส่งผลให้สะกดคำผิดหรือใช้คำผิดพลาด เช่น เขียนคำว่า *“โอกาส”* เป็น *“โอกาศ”* เพราะใช้แนวเทียบจากคำว่า *“อากาศ”* เป็นต้น

2.1.5 การคุ้นชินกับคำที่เขียนผิดบ่อย ๆ เนื่องจากนักศึกษามักคุ้นชินกับการค้นหาข้อมูลจากโลกออนไลน์ ทั้งยังชอบสื่อสารผ่านโปรแกรมสนทนาในสื่อสังคมออนไลน์ซึ่งมักสนทนากันด้วยภาษาพูด คำทับศัพท์ คำสแลง คำตลาด คำศัพท์วัยรุ่น และบรรดาคำที่ไม่เป็นทางการทั้งหลาย โดยไม่มีฝ่ายพิสูจน์อักษรคอยกลั่นกรองความถูกผิด ด้วยเหตุนี้ นักศึกษาจึงมักเลียนแบบและจดจำวิธีการใช้ถ้อยคำแบบผิด ๆ จากสื่อออนไลน์ เช่น เขียนคำว่า *“สังเกต”* เป็น *“สังเกตุ”* เขียนคำว่า *“แอปพลิเคชัน”* เป็น *“แอพพิเคชั่น”* เป็นต้น

2.1.6 ความคุ้นเคยในภาษาพูดมากกว่าภาษาเขียน ปัจจุบันการสื่อสารที่ใช้สื่อสังคมออนไลน์บนโทรศัพท์มือถือเป็นที่นิยมแพร่หลาย ภาษาพูดจึงมีบทบาทในชีวิตมากกว่าภาษาเขียน นักศึกษาส่วนใหญ่เคยชินกับการพูดผ่านภาษาแช็ต (chat) ในห้องสนทนา (chat room) มากกว่าการพูดคุยแบบพบหน้าแม้จะอยู่ใกล้ชิดกัน ทั้งนี้ จากการสอบถามนักศึกษาถึงความถี่ในการใช้สื่อสังคมออนไลน์พบว่า นักศึกษาร้อยละ 100 ใช้สื่อสังคมออนไลน์ทุกวัน กลุ่มที่พบมากที่สุด คือ กลุ่มที่มีพฤติกรรมการใช้สื่อสังคมออนไลน์มากกว่า 5 ชั่วโมงต่อวัน พฤติกรรมดังกล่าวสะท้อนว่านักศึกษาคุ้นเคยกับภาษาพูดในสื่อสังคมออนไลน์มากกว่าภาษาเขียนที่เป็นมาตรฐาน ภาษาพูดเหล่านี้ต้องการการตอบกลับไปมาอย่างรวดเร็ว จึงนิยมใช้คำสั้น ๆ คำแสดงเสียง อารมณ์ กิริยาอาการ ใช้อิโมติคอน (emoticon) เพื่อสื่อความหมาย เมื่อนักศึกษานิยมเสพสื่อออนไลน์เป็นระยะเวลานาน ๆ จนไม่สามารถแยกแยะภาษาพูดหรือภาษาแช็ตออกจากภาษาเขียน ย่อมทำให้เกิดปัญหาเรื่องการเลือกใช้คำหรือเรียบเรียงถ้อยคำในประโยค เช่น การใช้คำว่า “กี๋น” แทนที่จะใช้คำว่า “ความสามารถ” ในประโยค “การมี***กี๋น***ในการจัดการสิ่งต่าง ๆ” เป็นต้น

2.1.7 การขาดความรู้ด้านการใช้ภาษา บางครั้งเมื่อต้องเขียน นักศึกษาไม่แน่ใจว่าเรื่องที่ตนรู้มานั้นถูกต้องหรือไม่ แต่ก็มิใคร่ใส่ใจในการเลือกสรรคำที่สอดคล้องกับความต้องการของตน จึงพยายามนำคำต่าง ๆ เท่าที่คิดได้ในขณะนั้นมาใช้ โดยลอกเลียนความคิดจากสื่อต่าง ๆ หรือจากสิ่งที่เคยผ่านหูผ่านตามาปะติดปะต่อกัน โดยขาดความรู้ทางภาษา จึงเป็นการด้นความไปเรื่อย ๆ ส่งผลให้บทต่าง ๆ ในประโยคไม่เป็นระบบ ไม่สละสลวย ขาดความชัดเจนหรือเยิ่นเย้อ เช่น การใช้คำเยิ่นเย้อในประโยค ***“การอยู่ในมหาวิทยาลัย การได้รับความรู้***เป็นสิ่งที่จำเป็น” หรือการใช้กริยาซ้ำซ้อนในประโยค “เรา***มา***โรงเรียน***มา***เรียนหนังสือ” ฯลฯ

2.1.8 การขาดทักษะการเขียน ในปัจจุบันนักศึกษามักถ่ายทอดความคิดด้วยการเขียนไม่ดีนักเพราะมีโอกาสฝึกฝนน้อย แม้ในการทำสอบก็ยังชื่นชอบข้อสอบปรนัยมากกว่าอัตนัย การเขียนเรียงความสั้น ๆ จึงเป็นเรื่องยาก เนื่องจากไม่เคยได้ฝึกฝน ในยามว่างก็มักใช้ไปเพื่อความบันเทิงส่วนตนมากกว่าการอ่านทบทวนตำราหรือขัดเกลาภาษา ด้วยเหตุนี้ นักศึกษาจึงมักเรียบเรียงถ้อยคำของตนอย่างผิดพลาด เช่น การใช้คำฟุ่มเฟือยในประโยค “พวกคน***เหล่านั้น***ก็ขวนขวายและพยายามให้ได้สิ่ง***เหล่านั้น***มา” การเรียงบทกรรมในประโยคผิดที่ “สมัยนี้มีแต่คนคิดว่า***ความรู้***ไม่จำเป็นต้องมี” ฯลฯ

2.1.9 การขาดทัศนคติที่ดีต่อวิชาและการใช้ภาษาที่ถูกต้อง จากการสอบถามนักศึกษาเกี่ยวกับทัศนคติที่มีวิชาภาษาไทยพบว่านักศึกษาร้อยละ 51.79 แสดงทัศนะว่าตนชอบเรียนวิชาภาษาไทย ขณะที่นักศึกษาร้อยละ 41.07 ระบุว่า

ตนรู้สึกไม่ยินดียินร้ายกับการเรียนวิชาภาษาไทย นักศึกษาที่แสดงทัศนะว่าไม่ชอบเรียนวิชาภาษาไทยมี ร้อยละ 3.57 จากจำนวนนักศึกษาทั้งหมด นักศึกษากลุ่มนี้แสดงความคิดเห็นในทำนองเดียวกันว่า ที่ไม่ชอบวิชาภาษาไทยเพราะเป็นวิชาที่ “ยาก” และต้อง “คิดเยอะ” ทัศนะดังกล่าวสื่อว่านักศึกษายังขาดความเข้าใจในสิ่งที่เรียน ขาดความสามารถในการคิด และขาดแรงจูงใจในการเรียน จึงเป็นเรื่องยากที่นักศึกษาจะฝึกฝนและหมั่นแก้ไขข้อผิดพลาดของตนเอง

2.1.10 การจงใจเขียนผิด ข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของนักศึกษาเรื่องความจงใจในการสะกดคำผิด พบข้อเท็จจริงที่น่าสนใจว่า มีนักศึกษาถึงร้อยละ 78.57 จากจำนวนนักศึกษาทั้งหมด ระบุว่าตนเคยจงใจสะกดผิดหรือใช้คำผิดในการเขียนหรือพิมพ์ ทั้งนี้ นักศึกษาให้เหตุผลในการจงใจสะกดผิดหลายประการ เช่น สะกดผิดเพราะความเร่งรีบและต้องประหยัดเวลาในการพิมพ์ สะกดผิดเพื่อความบันเทิงและอรรถรสในการสื่อสาร สะกดผิดเพราะเกียจคร้านในการแก้ไขข้อความหรือเกียจคร้านที่จะเปลี่ยนหน้าตัวอักษรในโทรศัพท์มือถือ สะกดผิดเพราะต้องการแสดงความเป็นกันเองกับคู่สนทนา สะกดผิดเพราะต้องการใช้คำตามกระแสสังคม ฯลฯ

2.2 สาเหตุของข้อผิดพลาดด้านเนื้อหา พบทั้งสิ้น 7 ข้อ ได้แก่

2.2.1 ความไม่เข้าใจในเรื่องที่เขียนและไม่ตีความหัวข้อเรื่อง เนื่องจากนักศึกษาได้รับมอบหมายให้เขียนเรียงความ โดยมิได้เลือกหัวข้อด้วยตนเอง จึงขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่เขียน ลงมือเขียนทั้งที่ยังมิได้ตีความหัวข้อให้กระจ่างชัด ส่งผลให้การเขียนวกวน จับใจความสำคัญมิได้ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 10

> “ความรู้เปรียบเสมือนขุมทรัพย์ของมนุษย์ ในโลกนี้แต่ละคนจะมีขุมทรัพย์ที่แตกต่างกันออกไปตามความฝันของอาชีพที่อยากเป็นในอนาคต... แต่สิ่งที่เหมือนกันคือ “คุณธรรม จริยธรรม” ***หากไม่มีคุณธรรม จริยธรรม จะทำให้ไม่ประสบผลสำเร็จในการประกอบอาชีพ เนื่องจากขาดคุณธรรม จริยธรรมในวิชาชีพของตน ทำให้ล้มเหลวในการใช้ชีวิต ปัจจุบันนั้นคนในสังคมไทยอ่านหนังสือน้อยลงเรื่อย ๆ หันมาสนใจแต่สื่อออนไลน์เห็นได้ในสังคมส่วนใหญ่ชอบก้มหน้าจิ้มกันแต่โทรศัพท์ จนบางครั้งอาจทำให้เกิดเหตุร้ายกับตนเองได้เพราะไม่ได้สนใจสิ่งที่อยู่รอบกาย...”***
>
> (ฉบับที่ 9)

จากตัวอย่างที่ 10 แสดงให้เห็นว่านักศึกษาไม่เข้าใจในเรื่องที่เขียน ซ้ำยังตีความผิดพลาด จึงให้น้ำหนักแก่ส่วนขยายมากเกินไปจนผิดประเด็น เพราะชื่อเรื่องเน้นประเด็น “ความรู้เป็นขุมทรัพย์นับอนันต์” แต่เขียนนอกประเด็น โดยไปกล่าวถึงคุณธรรมและจริยธรรมในวิชาชีพและผลกระทบของสื่อออนไลน์ จนเป็นผลให้ใจความสำคัญถูกลดความสำคัญด้วยรายละเอียดที่ออกนอกประเด็นเหล่านั้นแทน

2.2.2 การไม่จำกัดขอบเขตของเรื่อง ส่งผลให้เนื้อหาที่เรียบเรียงกว้างเกินไป ขาดความชัดเจน และขาดจุดเน้นที่จะทำให้ผู้อ่านมองเห็นประเด็นสำคัญไม่อาจแสดงความลุ่มลึกทางความคิดของตนได้ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 11

“ความรู้ที่ดีจะส่งผลต่อหลายอย่างในอนาคต เป็นการมีสติปัญญาที่ดี มีจิตมุ่งมั่นที่ดี ความรู้ที่ดี สามารถถ่ายทอดความรู้ได้หลายทาง ไม่ว่าจะเป็นความคิดที่ดี จิตใจที่ดี ส่งผลให้มี ความรู้ที่ดี ก่อนจะมีความรู้ที่ดีต้องมีความตั้งอกตั้งใจในการศึกษา...”

(ฉบับที่ 12)

จากตัวอย่างที่ 11 นักศึกษากล่าวอย่างกว้าง ๆ ว่า ความรู้ที่ดีย่อมส่งผลดีต่อหลายสิ่งในชีวิตโดยมิได้จำกัดขอบเขตให้ผู้อ่านเห็นว่าผู้เขียนกำลังมุ่งอภิปรายถึงเรื่องใด ทั้งยังกล่าวรวม ๆ และออกนอกประเด็นที่ควรกล่าว จึงขาดจุดเน้นที่จะทำให้ผู้อ่านมองเห็นประเด็นความคิดของนักศึกษา

2.2.3 การไม่วางโครงเรื่องและขาดการจัดลำดับความคิด ส่งผลให้นักศึกษาลืมหัวข้อที่คิดไว้ได้ง่าย เมื่อต้องเขียนเนื้อหายาว จะหลงลืมประเด็น เพราะกล่าวหลายเรื่องในเวลาเดียวกัน จนลำดับความคิดไม่ถูกว่ากำลังกล่าวถึงสิ่งใด ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 12

“...ผู้มีความรู้นั้นจะหาทรัพย์สมบัติที่ใดก็ย่อมได้ ถึงจุดที่ต้องลำบากความรู้ก็จะนำพาให้ชีวิตไปพบความสำเร็จได้เสมอ คนมีความรู้ มักจะเห็นโอกาสมากกว่าเสมอ คนเราควรหาความรู้ให้มาก ในตอนที่ยังมีโอกาส ซึ่งเนื่องจากความรู้จะทำให้มีสมบัติโดยไม่รู้ตัว”

(ฉบับที่ 16)

2.2.4 การไม่เชื่อมโยงความ การที่นักศึกษาไม่จัดระเบียบความคิดให้ติดต่อกัน ถ่ายทอดได้เพียงว่าตนมีความคิดเช่นไร แต่ไม่สามารถจัดความคิดเหล่านั้นให้สัมพันธ์กัน ทำให้เนื้อหาไม่สัมพันธ์กลมกลืน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 13

> “ขึ้นชื่อว่าความรู้ เราทุกคนล้วนแต่จะต้องมีความรู้อยู่ที่ว่าจะมีมากหรือน้อย ความรู้นั้นเป็นสิ่งสำคัญกับการดำเนินชีวิตของเราทุกคน เมื่อเราเป็นเด็ก พ่อแม่ส่วนใหญ่ อยากจะให้ลูกเรียนสูง ๆ เพื่อจะมีความรู้ได้เป็นเจ้าคนนายคน ได้มีงานดี ๆ ตำแหน่งสูง ๆ ฉะนั้นแล้วความรู้ล้วนแต่มีค่าอันหาค่าเปรียบมิได้”

(ฉบับที่ 14)

จากตัวอย่างที่ 13 พบว่า ประโยคแทบทุกประโยคที่นักศึกษาเรียบเรียงขาดความต่อเนื่อง เพราะขาดคำเชื่อมและใช้ถ้อยคำไม่เหมาะสม ทั้งยังใช้วลีที่เกินจำเป็น อย่างวลี “ขึ้นชื่อว่าความรู้” ต้นประโยคซึ่งตัดทิ้งได้ ภาพรวมของย่อหน้านี้จึงขาดความเป็นระเบียบ ทำให้ผู้อ่านรับรู้เรื่องราวได้ไม่ต่อเนื่อง

2.2.5 การขยายความไม่กระจ่างชัด เนื่องจากนักศึกษาเขียนเรียงความโดยขาดความคิดที่ชัดเจน ทั้งยังไม่รู้การปรับจุดเน้นความคิดของนักศึกษาให้กระจ่างชัดเจน จึงพยายามนำความคิดต่าง ๆ ที่มีอยู่ในขณะนั้นมาปะติดปะต่อกันตามความเข้าใจทั้ง ๆ ที่ไม่ทราบว่าตนเขียนไปด้วยจุดมุ่งหมายใด จึงใช้ส่วนขยายผิดทำให้ใจความสำคัญไม่กระจ่างชัดและถูกลดความสำคัญ

2.2.6 การขาดความสามารถในการคิด ความคิดเป็นแรงผลักดันในการสร้างงานเขียน เพราะฉะนั้น การเขียนโดยขาดความคิดจะทำให้ผลงานนั้นขาดชีวิตชีวาและขาดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ นักศึกษาบางคนใจร้อน เมื่อได้รับหัวข้อมาแล้วก็ต้องการจะเขียนให้แล้วเสร็จโดยไว แต่ไม่มีแนวคิดที่จะนำเสนอทั้งยังขาดความพยายามที่จะแสวงหาความรู้ จึงหยิบฉวยเรื่องราวจากโลกออนไลน์หลายเว็บไซต์มาปะติดปะต่อกัน ส่งผลให้งานเขียนเป็นเพียงการคัดลอกความคิดมานำเสนอ ทำให้ผลงานขาดคุณค่าทั้งด้านเนื้อหาและความคิด

2.2.7 การขาดจุดมุ่งหมายในการเขียน การเขียนเรียงความโดยไม่ตั้งเป้าหมายให้ชัดเจน ด้วยนักศึกษาไม่แน่ชัดว่าตนจะกล่าวสิ่งใด ส่งผลให้เนื้อหาวกวนหรือออกนอกทิศทางที่ควรจะเป็น ดังนั้นเรียงความที่เขียนขึ้นมาขาดเอกภาพและสารัตถภาพ จึงทำให้ผู้อ่านไขว้เขวและไม่อาจเข้าถึงสาระสำคัญของเรื่องที่อ่านได้

2.3 สาเหตุของข้อผิดพลาดด้านรูปแบบ พบทั้งสิ้น 3 ข้อ ได้แก่

2.3.1 การขาดการศึกษารูปแบบที่ถูกต้อง การขาดความเอาใจใส่และไม่ตระหนักว่ารูปแบบจะช่วยให้การเขียนดีขึ้นอย่างไร คิดเพียงว่ารูปแบบไม่สำคัญเท่าเนื้อหา แม้ไม่แบ่งย่อหน้าผู้อ่านก็คงเข้าใจได้ ทว่าในความเป็นจริงรูปแบบย่อมสัมพันธ์กับความคิดของนักศึกษา นักศึกษาที่ไม่ศึกษารูปแบบจะประสบปัญหาอย่างมากในการทำให้ผู้อ่านเข้าใจความคิดของตน การเขียนที่ไม่เป็นสัดส่วน บางย่อหน้าสั้นจนไม่เหลือเนื้อหา บางย่อหน้าเขียนติดจนยืดยาว กล่าวถึงหลายเรื่องในเวลาเดียวกัน หรือวนเวียนย้อนไปย้อนมาอยู่แต่เรื่องเดิม ๆ เมื่อรูปแบบไม่สัมพันธ์กับเนื้อหา เรียงความเรื่องนั้น ๆ จึงขาดประสิทธิภาพ การอ่านเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบจึงยากและทำให้ผู้อ่านเบื่อได้

2.3.2 การขาดความชำนาญในการเขียนเรียงความ การเขียนเนื้อหากับรูปแบบให้สอดประสานกันต้องอาศัยความชำนาญในการเขียน หากเนื้อหาดีแต่รูปแบบไม่ดี ก็เหมือนกับขนมรสเลิศแต่บรรจุในหีบห่อที่ไม่เหมาะสม เท่ากับเป็นการลดทอนคุณค่าของขนม ความสมบูรณ์ย่อมไม่เกิดขึ้น หากนักศึกษาด้อยความชำนาญ ไม่วางสัดส่วนผ่านโครงเรื่อง ไม่จัดลำดับเรื่อง หรือไม่ทราบว่าควรใช้คำใดแทนความคิดของตนเอง ย่อมไม่อาจทำให้ผู้อ่านเข้าใจความรู้ ความคิด และความรู้สึกอย่างที่ตนต้องการได้

2.3.3 การไม่เห็นความสำคัญของรูปแบบ ทัศนคติเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้นักศึกษาเพิกเฉยต่อรูปแบบ นักศึกษาส่วนใหญ่คิดว่าการเขียนเรียงความให้ได้ผลดีเพียงภาษาดีหรือเนื้อหาดีก็เพียงพอ ทัศนคติเช่นนี้ ทำให้นักศึกษาไม่เห็นความสำคัญของการจัดรูปแบบ จึงไม่พยายามศึกษาวิธีการเขียน และไม่ตรวจทานเรียงความก่อนส่ง ส่งผลให้เรียงความที่เขียนไม่อยู่ในรูปแบบที่ถูกต้องหรือมีรูปแบบที่ผิดสัดส่วน

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนเรียงความภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลตะวันออก พบว่ามีประเด็นควรพิจารณา 3 ประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่ 1 ข้อผิดพลาดเรื่องการใช้คำ ข้อผิดพลาดในการใช้คำเป็นข้อผิดพลาดที่พบมากที่สุด ผลการศึกษาพบว่านักศึกษาส่วนใหญ่มีข้อผิดพลาดในการเลือกใช้คำและเรียบเรียงคำอย่างมาก โดยเฉพาะการใช้คำฟุ่มเฟือย การใช้คำภาษาพูดในภาษาเขียน และการขาดคำที่จำเป็นในประโยค ข้อผิดพลาดดังกล่าวสะท้อนความผิดพลาดที่ตรงข้ามกันของการใช้ภาษาใน 2 ด้าน ด้านหนึ่งคือการเขียนที่เยิ่นเย้อเกินไป อีกด้านหนึ่งคือการเขียนที่ห้วนสั้นขาดถ้อยคำในส่วนสำคัญ สื่อว่านักศึกษายังขาดความชำนาญและประสบการณ์

ทั้งความสามารถในการคิด ความรู้ด้านการใช้ภาษาและทักษะการเขียน อันเป็นปัจจัยที่นำไปสู่การใช้คำที่เหมาะสมกับกาลเทศะ ทั้งนี้ ข้อผิดพลาดด้านการใช้คำเป็นฐานแห่งความผิดพลาดในลักษณะอื่น ๆ ดังนั้น หากประสงค์จะขัดเกลาการใช้ภาษาของนักศึกษา ผู้สอนควรให้ความรู้พื้นฐานด้านการใช้คำให้ถูกต้อง โดยสอนให้นักศึกษาใช้คำให้ถูกความหมาย ถูกชนิด ถูกไวยากรณ์ และถูกบริบท ตลอดจนเน้นการเลือกใช้คำให้เหมาะสม โดยเฉพาะในบริบทภาษาเขียนและภาษาเชิงวิชาการ

ประเด็นที่ 2 สาเหตุจากการเลือกรับสารของนักศึกษา การเลือกรับสารของนักศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญที่ก่อให้เกิดข้อผิดพลาดด้านการใช้คำในลักษณะต่าง ๆ ข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่รับสารจากสื่อออนไลน์ไม่น้อยกว่า 5 ชั่วโมงในแต่ละวัน สื่อออนไลน์จึงเป็นทั้งคลังคำ แนวเทียบทางภาษา แหล่งความรู้และแหล่งความคิดที่นักศึกษายึดถือ สิ่งแวดล้อมอยู่ใกล้ตัวของนักศึกษา ทั้งเว็บไซต์ที่ให้บริการเครือค่ายสังคมออนไลน์ ตลอดจนมหรสพจำพวกดนตรีและภาพยนตร์ที่นักศึกษาเสพล้วนใช้ภาษาพูดและภาษาสนทนาเป็นหลัก ทั้งยังนิยมใช้กลุ่มคำที่โดยปกติไม่ควรใช้ในงานเขียนเชิงวิชาการ เช่น คำหยาบ คำสแลง ภาษาวัยรุ่น คำผวน ภาษาปาก คำภาษาต่างประเทศ ฯลฯ หากนักศึกษายังคงรับสารจากสื่อออนไลน์ และขาดวิจารณญาณในการเลือกใช้ข้อมูลจากสื่อให้เกิดประโยชน์ ย่อมส่งผลให้การใช้ภาษาไม่มีประสิทธิภาพ

ประเด็นที่ 3 ผู้สอนเลือกใช้การสอนจากสื่อออนไลน์ แนะนำวิธีการเลือกเนื้อหาที่ดีและการใช้ภาษาที่ดีให้แก่นักศึกษา จากการตอบแบบสอบถามนักศึกษาถึงสาเหตุแห่งความผิดพลาดในการเขียน นักศึกษาร้อยละ 30.36 ระบุว่าการใช้คำตามสื่อออนไลน์จึงเป็นสาเหตุแห่งความผิดพลาดอันดับหนึ่ง ข้อเท็จจริงนี้สื่อว่าแม้แต่นักศึกษาก็ยังตระหนักว่าการใช้สื่อออนไลน์เป็นแหล่งที่มาแห่งความผิดพลาดในการใช้ภาษาของตน ทว่าในอีกนัยหนึ่งก็สื่อว่านักศึกษาคุ้นเคยและมีทักษะในการใช้สื่อออนไลน์สูงด้วยเช่นกัน เพราะฉะนั้นผู้สอนควรเปลี่ยนวิกฤตเป็นโอกาสด้วยการใช้สื่อออนไลน์เป็นสื่อการสอน เช่น การใช้โปรแกรมคาฮูท (Kahoot) สร้างเกมเพื่อทดสอบการสะกดคำและการใช้คำ สอนการตรวจสอบคำและศัพท์บัญญัติผ่านเว็บไซต์ราชบัณฑิตยสถาน ฯลฯ เพื่อสนับสนุนให้นักศึกษาใช้สื่อออนไลน์อย่างถูกทางและช่วยให้นักศึกษามีวิจารณญาณในการเปิดรับสารมากขึ้น

เอกสารอ้างอิง

ไขสิริ ปราโมช ณ อยุธยา. (2519). **การศึกษาวิเคราะห์ลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนิสิตคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2515 และ 2516.** วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย.

ชัชวาล ศรีทอง. (2558). ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ภาษาสเปนในอนุกรมวิธานกลยุทธ์พื้นผิว: กรณีศึกษาวิชาการเขียนภาษาสเปนของนักศึกษาไทยระดับมหาวิทยาลัย. **วารสารมนุษยศาสตร์สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น**, 32(1), 103-130.

ณัฐวดี สุดเสนาะ. (2550). **ความผิดพลาดและการใช้กลวิธีในงานเขียนของผู้เรียน**. ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ทัศนีย์ ทานตวณิช. (2557). **ข้อผิดพลาดในการเขียนเชิงวิชาการของนิสิตวิชาเอกภาษาไทย มหาวิทยาลัยบูรพา**. ชลบุรี: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.

เปลื้อง ณ นคร. (2497). **ตำราเรียงความชั้นสูง**. พิมพ์ครั้งที่ 4. พระนคร: ไทยวัฒนาพานิช.

พะยอม ทนมี. (2541). **การศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ 1 ในวิทยาลัยเทคนิคนราธิวาส ปีการศึกษา 2539**. ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. สงขลา: มหาวิทยาลัยทักษิณ.

สุธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์. (2540). **หลักภาษาไทย**. พิมพ์ครั้งที่ 13. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

Corder, S. P. (1974). **Error Analysis.** Oxford: Oxford University Press.

Dulay, H. C., Burt, M. K. & Krashen, S. D. (1982). **Language two**. Oxford: Oxford University Press.